

Aan de hand van opa

Aan de hand van opa

Cor Edelenbosch

Schrijver: Cor Edelenbosch
Coverontwerp: Ester Kroezenga
ISBN: 9789463985345
© Cor Edelenbosch

Voor Julian

*Uit een wolkje valt een traantje
van een engeltje lief en klein.
Het is van blijdschap en liefde
hij had hier ook bij moeten zijn.*

Hoofdstuk 1

De kikker en de trekbel

Vroeger zei ik tegen mijn ouders: als ik kinderen krijg dan zal ik het beter doe dan jullie. Nu heb ik kinderen, en zei zeggen hetzelfde wat ik toen zei. Dus is er weinig veranderd, alleen de jeugd van tegenwoordig is wijzer dan wij. Maar of die wijsheid nu een voordeel is, dat betwijfel ik.

Hoe ouder je wordt des te vaker denk je: wat kan ik mij nog herinneren uit mijn prille jeugd. Bij mij gaat het terug naar mijn vierde jaar. Het kan zijn dat ik voor die leeftijd niets heb meegemaakt of misschien is mijn geheugen niet groot genoeg. Aan andere mensen durf ik ook niet te vragen hoever zij in hun geheugen terug kunnen gaan. Bang dat zij dit een vreemde vraag vinden. Veel mensen vinden mij al vreemd, maar gelukkig heb ik er zelf weinig erg in.

Goed dan, nu wat ik mij als eerste herinner, dat was dat mijn opa een kikker bij ons aan de bel hing. Je had toen nog van die mooie koperen trekbellen, die elke week op vrijdag trouw met koperpoets glimmend gepoetst werden.

Kikkers waren er in die tijd ook nog in overvloed. En voor ik de Partij van de Dieren, dierenbescherming en dierenbevrijdingsfront over me heen krijg, deze kikker was al dood! Op mijn vraag aan mijn opa, waarom hij dit deed, antwoordde hij dat de ooievaar dan een baby bij ons zou brengen. Toch vertrouwde ik het niet helemaal. Dus snel naar mijn moeder hoe dit nu precies zat.

Zo kreeg ik mijn eerste seksuele voorlichting! De ooievaar vloog over en had in zijn snavel een baby in een luier en hij zag dan die kikker aan de bel hangen. De ooievaar wilde graag die kikker opeten, maar zat met die baby in zijn snavel. In de kamer was al een wieg klaargezet, daar legde hij de baby dan in. Als waarschuwing dat hij een baby had gebracht, gaf hij mijn moeder met zijn snavel een prik in haar bil. Door deze prik moest zij enige dagen in haar bed blijven. Nu het had gewerkt, na enige dagen had ik een broertje. Het verhaal van mijn moeder en opa kwam dus zeer betrouwbaar over. Deze bevruchtingstechniek zou dus voor mij, ook een peulenschilletje moeten zijn.

Bij ons om de hoek woonden oudere mensen, die volgens mij geen kinderen hadden. Later kwam ik erachter dat hun kinderen al een tijd het huis uit waren. Maar het zou volgens mij leuk zijn als deze mensen ook een baby zouden krijgen! Snel een dode kikker gezocht! Een stellage gemaakt want ik was nog te klein om bij de bel te kunnen komen. Een touwtje om de poot van de kikker en dan aan de bel. Helaas kwam door deze actie de bel in beroering. De oude buurman kwam naar de deur en zag mij daar bezig. In plaats van blij te zijn, kreeg ik als dank een klap voor mijn kop. Huilend ging ik af en mijn ouders en later ook mijn opa maar lachen. Gelukkig gingen deze mensen niet snel daarna naar een bejaardentehuis. Zodoende durfde ik weer langs dit huis.

Nu kun je dit verhaal niet meer aan kinderen vertellen. Ten eerste zijn er geen trekballen meer. Maar veel ouders vinden het belangrijk, dat hun kinderen alles weten. Dus vanaf de verwekking tot aan de geboorte. Je kunt dan lekker opscheppen tegen familie, vrienden en kennissen. Kijk zie je, hoe wijs mijn kleine al is! Als je pech hebt, dan moet je als buurman ook nog mee met de supportersclub. Nu, mij niet gezien! Drie keer heb ik al onder het bed gelegen bij de bevallingen van mijn vrouw. Daarom zweer ik nog steeds bij de kikker!

Hoofdstuk 2

De liefste

“Liefde is waar de geldbuidel hangt,” zo wordt vaak beweerd. Nog altijd ben ik blij: dat ik aan dit soort ‘wijsheden’ geen waarheid heb toegekend. Al moet ik toegeven dat een deel van mijn leven ertoe heeft bijgedragen om wel achter de waarheid te komen. Dit zijn mooie en slechte episodes geweest. Maar in je leven moet je nu eenmaal leergeld betalen en als je goed oplet verdien je dit later dubbel en dwars terug.

Helaas was mijn eerste ervaring met liefde er één die mij al, te vroeg, wijs maakte. In 1958, ik was toen tien jaar oud, verliet onze vader ons om met een andere vrouw te gaan samenleven. Zonder afscheid te nemen van zijn kinderen vertrok hij, ons in verbijstering en wat niet veel later bleek ook in armoede achterlatend. Toch heeft juist deze armoede ons als gezin veel gebracht. We stonden niet alleen naast elkaar maar ook achter elkaar. Ja, ondanks dat wij door deze gebeurtenis als asociaal werden beschouwd bleven wij onze trots houden. Tevens vatte op die leeftijd de gedachte zich al bij mij, dat armoede een onrecht is. Ja, ik zou er zelfs voor zorgen dat, als ik later groot was, de armoede in de wereld werd opgelost. Deze gedachte zorgde ervoor dat ik toch een doel had en ik gelukkig was.

Tevens droeg dit ertoe bij dat ik meer gelukkige momenten kon ervaren. Ondanks dat mijn vader ons dit had aangedaan had hij zelf wel de liefste vader en moeder die je maar bedenken kon. Dit betekende natuurlijk dat deze lieve mensen mijn opa en oma waren. Ik durf dan ook te beweren dat mijn zus, broer en ik een opa en oma hebben gehad zoals er altijd wordt geschreven. Al moet ik eerlijk toegeven dat ik misschien na hun overlijden de boel wel wat ben gaan romantiseren.

Het waren natuurlijk ook maar mensen en zo had mijn opa ook een rare gewoonte. Zo zei hij bij ieder bezoek, “wie vind je de liefste oma of mij?” Als kind kon en wilde je hier natuurlijk geen antwoord op geven. Daar kwam nog bij dat de keuze extra moeilijk was omdat mijn oma ons volstopte met lekkers en we van mijn opa altijd zondagsgeld, zoals hij dat noemde, kregen. Ja, waar geld spreekt, zwijgt de waarheid.

Wel is het vreemd, nu ik eraan terugdenk, dat we deze stuiver al op woensdag kregen en niet op zondag, terwijl we op deze dag ook altijd bij hun op visite kwam. Minder vreemd is het dat je op een gegeven moment denkt: mocht ik later ooit opa worden dan stel ik nooit van deze moeilijke vragen.

Inmiddels is het zover en ben ik opa van zeven kleinzonen en er is nog meer. Zo vertelt mijn omgeving, “dat ik in de loop der jaren steeds meer op mijn opa ben gaan lijken.” Dus heb ik de hoop, dat mijn jongens net zo veel van mij houden als ik van mijn opa hield. Ja, ik moet me zelfs steeds meer bedwingen om niet te gaan vragen wie ze liefste vinden. Gelukkig heb ik dit kunnen volhouden en geduld loont zo weet ik inmiddels.

Onlangs was namelijk mijn kleinzoon Jos, acht jaar, bij ons op visite. En zoals hij vaak doet zo kwam hij ook deze keer weer naast mij, op de bank, zitten. Op een gegeven moment echter legt hij zijn hoofd tegen mijn arm en zegt hij: “opa ik vind jou de liefste.” Het gevoel wat zich toen van mij meester maakte laat zich niet omschrijven en dat doe ik dan ook niet. Eén ding wil ik echter wel kwijt en dit geldt alle mensen die wel bezit en rijkdom nastreven. Een dergelijk gevoel als wat mij overkwam is zo mooi en is dan ook in geen enkele waarde uit te drukken. Maar daar komt nog bij, dat dit nooit meer van je is af te nemen en dat kun je van geld niet zeggen. “Geld is namelijk een goede dienaar, maar een slechte meester.”

Hoofdstuk 3

Even voorstellen

Het is natuurlijk gemakkelijk schrijven dat je net zo'n opa wilt worden als die je zelf hebt gehad. In je jeugdige overmoed denk je dat alles in het leven gaat lukken. Er zijn echter heel wat hobbels te nemen. Ja, en dat begon al toen ik dit voornemen had bedacht. Ik was namelijk op dat moment vijf jaar.

Op deze leeftijd zie je meisjes nog als heel rare wezens. Ze waren kattig en eigenlijk alleen geschikt om aan hun haar te trekken. Natuurlijk ga je met klimmen der jaren deze mening herzien en dient zich het volgende probleem aan. Hoe ga je dat aanpakken? Door ze zo te plagen heb je je kansen hierop behoorlijk verkleind. Ik wilde de moed al opgeven tot er toch nog iemand was die me het voordeel van de twijfel gaf en aldus geschiede.

Al snel lag ik behoorlijk op schema en diende zich de eerste dochter aan. Dat is natuurlijk nog geen garantie voor het opa schap, dus voor de zekerheid nog maar een dochter. Om alles uit te sluiten daarna ook nog een zoon. Ja, en toen werd het een kwestie van afwachten.

Het wachten werd beloond en gingen toch de hormonen opspelen. Als eerste kleinzoon diende Leon zich aan en in datzelfde jaar zou nummer twee geboren worden. Het was Julian, maar hij mocht helaas niet bij ons blijven. Ondanks deze verschrikkelijke gebeurtenis, waar ik nooit aan had gedacht, heeft hij mij het meeste veranderd. Hij heeft bij mij, tot op de dag van vandaag, gevoelens losgemaakt waarvan ik niet eens wist dat ik die bezat.

Toch was er ook weer blijdschap en een jaar later was daar Aron. Het werd nog gekker, want weer een jaar later kwamen ze met zijn tweeën te gelijk. Jos en Jesse kwamen nu in ons midden en tevens werd er, zonder mijn toestemming, een rustpauze ingelast. Echter vijf jaar later kwam Stijn om het hoekje kijken. Hierna werd mijn geduld wel heel lang op de proef gesteld, maar tot op dit moment de laatste, was daar Michiel.

Zeven kleinzonen, wel iets om heel tevreden over te zijn. Toch heb ik nog altijd een stille wens en dat is een kleindochter. Maar wat niet is kan nog komen. Al staat de tijd niet stil en wordt het tijd dat ik mijn belevenissen met mijn jongens aan het papier toevertrouw. Al schreef Simon Carmiggelt, hij schreef ook over zijn kleinkinderen, "dit wordt geen boek maar een liefdesverklaring."

Hier kan ik me helemaal in vinden. Het is namelijk een prachtige gewaarwording als vlak na de geboorte een dergelijk klein hummeltje in je handen wordt geduwd. Een verklaring heb ik er dan ook niet voor, maar je bent meteen verliefd.

Van links naar rechts Jesse, Aron, Michiel, Jos, Stijn, Leon.

Hoofdstuk 4

Oma

In het vorige hoofdstuk heb ik er al wat aan gerefereerd, maar ik ben er toen erg snel aan voorbijgegaan. Ja, ik deed net of het alleen om mij draaide en dat is wel erg egoïstisch. Om mijn plannen te bewerkstelligen heb je namelijk twee personen nodig. Zonder een vrouw was er natuurlijk niets van terecht gekomen. Dus hierbij een soort correctie.

We waren nogal jong toen we elkaar ontmoeten. Toen zich dan ook na enige tijd een kind zich aandiende werden we dan ook onderwerp van gesprek. Ten tijde van ons trouwen waren er velen die ons huwelijk geen halfjaar gaven. Wel inmiddels kunnen we dit logenstraffen. Ja, we hebben zelfs alle facetten van het huwelijk meegemaakt.

Zelf heb ik een bewogen jeugd meegemaakt, maar al snel kwam ik erachter dat het ook heel anders kon. Zonder mijn eigen moeder, want zo is het niet, af te vallen wist ik nu niet wat ik meemaakte. Na de geboorte diende zich een echte moederkloek aan. Alles stond in het teken van de kinderen. Bij de komst van de kleinkinderen ging dit automatisch naar hen over.

Altijd kon je een beroep op haar doen. Tot zelfs midden in de nacht aan toe, het woord 'nee' kwam niet in haar vocabulaire voor, maar laat ik niet vooruitlopen anders verklap ik alle gebeurtenissen al.

Maar dat ze hun handen dicht mogen knijpen met een degelijke oma, dat is zeker. Wel zo heb ik het wel goed gemaakt en moet ik stoppen anders ligt de kans van kapsones op de loer. Dus de hoogste tijd om met de belevenissen te starten.

Hoofdstuk 5

Piraat

Tijdens de verhuizing van mijn moeder naar het verzorgingshuis had ik de hulp van Leon. Hij was op dat moment vier jaar, maar ondanks het verbod op kinderarbeid deed hij niets liever dan mij helpen. Ja, en wie ben ik dan om dat tegen te houden? Daar kwam bij, was mij helpen al één van zijn favoriete bezigheden, met mij praten dat had zijn absolute voorkeur. Hieraan kun je dan ook merken dat hij een echte Enkhuizer is. Hij praat dan ook vijf kwartier in een uur en daar komt bij dat hij alles wil weten. Zo ook tijdens deze rit om de spullen weg te brengen.

We waren de straat nog niet uit of hij vroeg: “opa ben je vroeger piraat geweest?” Verbaasd keek ik hem aan, via de achteruitkijkspiegel, en stamelde: hoe kom je daarbij? Nu het antwoord was kinderlijk eenvoudig, maar als volwassene heb je helaas die onbevanging niet meer. “Hij had tijdens het laden twee tonnetjes gezien en alle piraten hadden die. Eén om eten in te doen en de andere was voor het drinken,” zo kreeg ik les. Bezorgd keek hij me aan, want een dergelijke domme opa had hij niet verwacht.

Mijn gedachten gingen meteen terug naar de tijd dat ik kuiper was en deze vaatjes had gemaakt. Helaas was deze kuiperij ooit gestopt wegens te weinig werk, dit alles dankzij de opkomst van het plastic. Terugkijkend waren dit toch de mooiste vijf jaren van mijn arbeidzame leven geweest. Maar dit kon ik mijn kleinzoon natuurlijk niet vertellen en hij zat me dan ook nog steeds vragend aan te kijken.

Dus vertelde ik hem: dat ik als klein kind met mijn opa was meegevaren om een vracht goud weg te brengen. Echter op een gegeven moment kwamen we in een heel zware storm terecht. Door de storm brak eerst onze mast en konden we geen koers meer houden. Ondanks dat het midden op de dag was werd het pikdonker en konden we niet meer zien waar we precies zaten. Dus liepen we op een gegeven moment op een rif en onze boot sloeg helemaal uit elkaar. Toen werd alles donker en weet ik niet wat er verder gebeurd is. Na enige tijd deed ik mijn ogen open en zag dat het weer licht was en lag ik op een strand.

Snel ging ik staan om te kijken waar mijn opa was, maar ik kon hem nergens vinden. Maar tijdens het zoeken kwam ik ook geen andere mensen tegen en zo moest ik op een onbewoond eiland zijn. Gelukkig waren er wel bomen met heerlijke vruchten, dus honger zou ik niet lijden en ook was er een poel met schoon water. Wel was ik erg verdrietig om mijn opa, veel later hoorde ik dat hij op een ander eiland was aangespoeld waar wel mensen woonden. Dus was ook hij gered.

Ondanks dat alles er was op mijn eiland begon ik me na enige weken toch eenzaam te voelen. Natuurlijk wist ik niet hoelang mijn verblijf daar ging duren, dus moest ik toch een soort hut maken. Gelukkig spoelde van onze boot wrakhout aan wat ik hier mooi voor kon gebruiken en tot mijn verbazing was er ook een stuk van de mast bij. Die

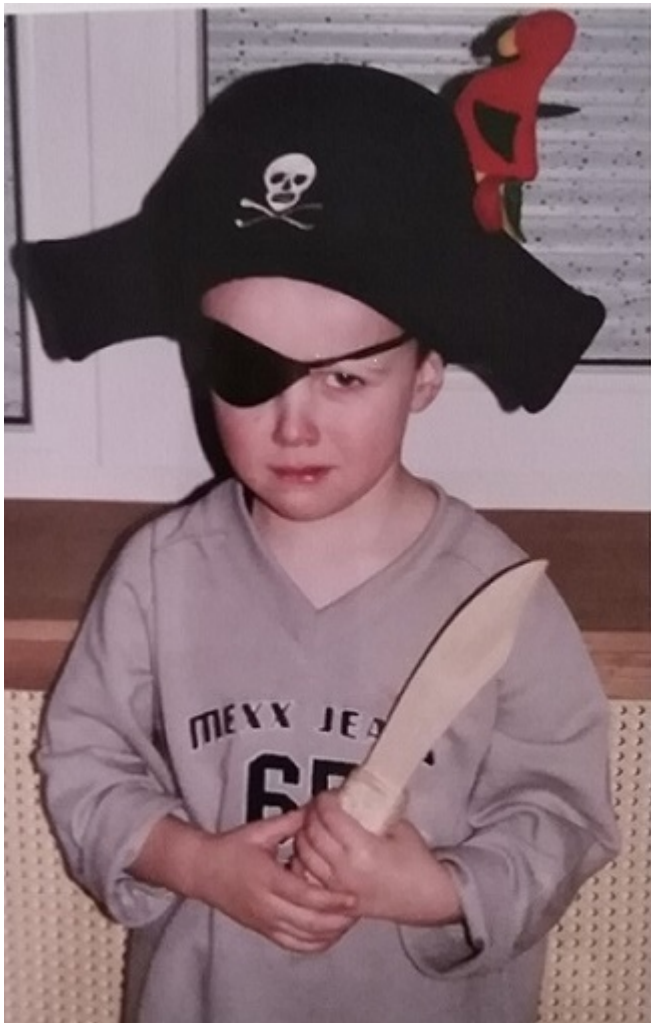
gebruikte ik als vlaggenmast, schepen die langs voeren konden dan zien dat daar iemand woonde. Ja, en na enige weken werd mijn geduld beloond.

In de verte zag ik een paar zeilen, snel klom ik in de mast zodat ik het vanuit mijn kraaiennest beter kon kijken. Wel dat kon ik en ik zag dan ook dat ze recht op mij afvoeren, maar ik zag nog iets en dat maakte me heel bang. Bovenin hun mast hadden ze een zwarte vlag met daarin een witte doodskop. Het waren piraten! Ik begon helemaal te beven en toen lieten ze ook nog een sloep zakken.

Dichterbij gekomen zag ik dat er drie mannen inzaten. Twee waren aan het roeien en één had een zwarte lap voor zijn oog en de andere had een houten been. De man aan het roer had een papagaai op zijn schouder en ging ik ervan uit: dat het slecht met me af zou lopen. Dus kon ik me beter overgeven en liet me dan ook naar beneden zakken. De mannen hadden inmiddels het strand bereikt en kwamen naar me toeplopen. Voor dat ze bij me waren moesten ze wel even wachten op die met het houten been, die kon niet zo snel.

Maar toen hij aangesloten was vroegen ze vriendelijk aan me hoe ik hier terecht was gekomen. Ik vertelde ze het hele verhaal en vol bewondering sloegen ze me op de schouder. Ook vertelde ze, “dat ik toch wel wat geluk had gehad omdat ze op dit eiland moesten zijn. Ze gingen de schat opgraven die ze hier hadden verstopt. Als ze hier klaar mee waren, dan zouden ze me meenemen naar hun schip,” en aldus geschiede. Al snel was ik daar kind aan boord en ook de piraten hadden er plezier in. Dus leerden ze me snel de kneepjes van het piraten vak. Dus zo werd ik piraat.

Tot mijn verbazing bleef een reactie uit en keek ik maar eens achterom. Want wat anders nooit gebeurde nu had hij geen stof tot praten en zat hij me met open mond aan te kijken. Na enige seconden kwam hij toch weer tot zichzelf en wilde hij weten: “of ik een goede of slechte praat was geweest.” Natuurlijk was ik graag de slechte geweest, maar na alle vorige leugens kon ik hem dit natuurlijk niet meer aandoen. Dus antwoordde ik: een goede natuurlijk wij stalen van de rijken en gaven dit aan de armen. Toen kon ik helemaal niet meer stuk bij hem en wilde ik ook hier een heel betoog over houden. Maar tot mijn verbazing zag ik dat we op de plek van bestemming waren aangekomen. Gelukkig waren er later nog mogelijkheden genoeg om dit verhaal uit te breiden en ook om mijn andere kleinzoons deelgenoot te maken van mijn avonturen.

Hoofdstuk 6

Gek

Zoals gewoonlijk worden wij mannen weer gediscrimineerd. Wij, mijn kleinzoon Aron en ik, mochten niet mee op kraamvisite. Dit schijnt een vrouwenaangelegenheid te zijn. Dus zat er voor ons niets anders op, wat we trouwens niet erg vonden, om een rondje te gaan fietsen.

Als Aron in het fietszitje zit, dan is zijn vaste ritueel dat hij het stuur bij de handvatten wil vasthouden. Steevast moet ik hem dan gaan uitleggen: dat we zo niet kunnen fietsen omdat dat een val onvermijdelijk is. Met veel tegenzin doet hij dan zijn ene hand bij het versnellingshandel, want schakelen vindt hij ook heel interessant. Zijn andere hand bij de fietsbel, tingelen is ook erg leuk en dan kunnen we van start.

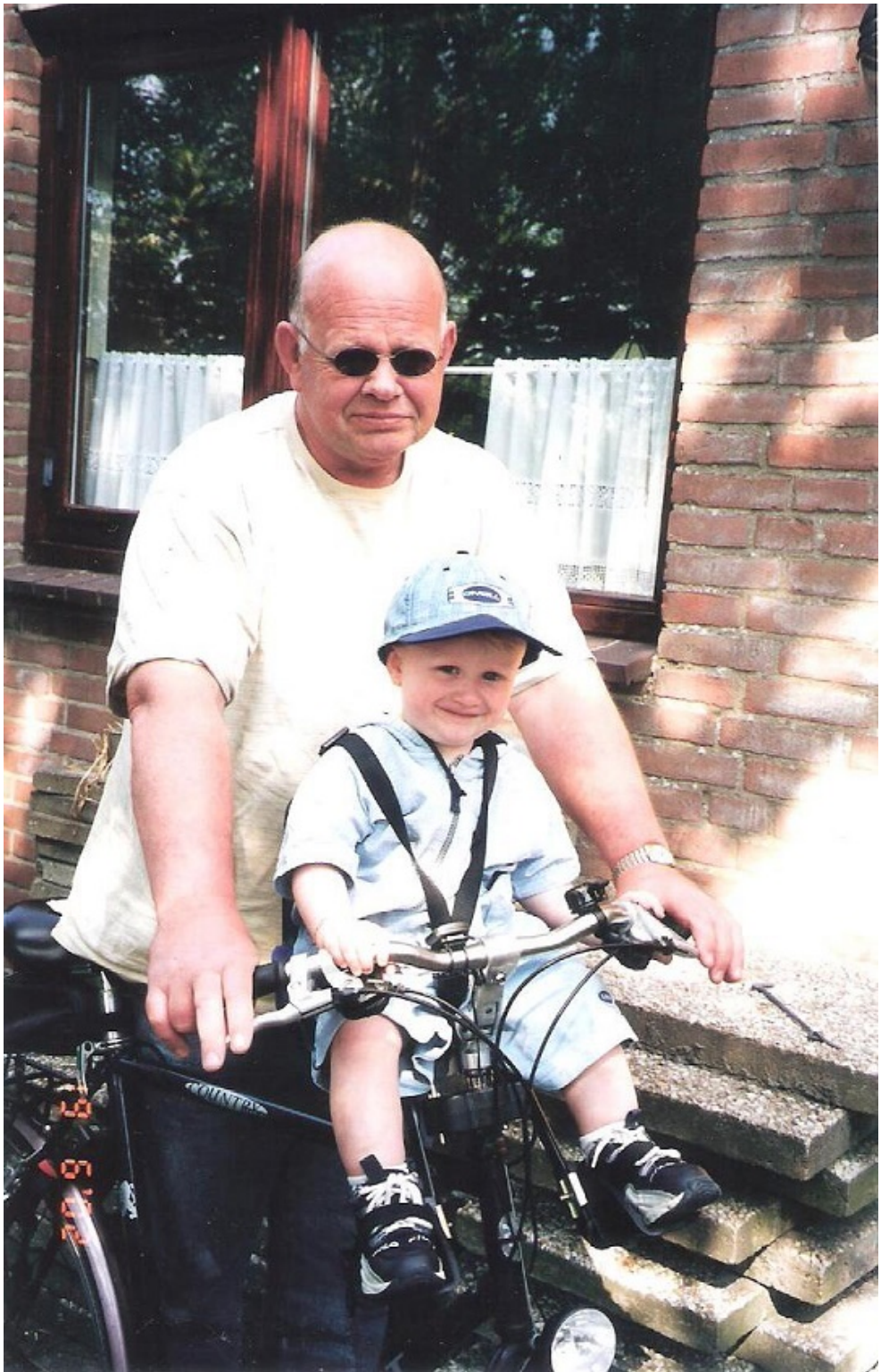
We rijden veelal dezelfde route eerst langs de autoweg, vrachtauto's, bussen, caravans hij vindt ze geweldig. Komt er één aan die zijn goedkeuring kan wegdragen dan roept hij: "zwaaien opa." Breeduit zwaaiend zitten we dan op de fiets. Veelal word ik dan wat meewarig door de chauffeurs aangekeken, maar van een kind begrijpen ze het wel. Ze zwaaien of toeteren zelfs en dan kan hij zijn geluk niet op. Na enige tijd nemen we afscheid van de autoweg en gaan dan richting havens.

Natuurlijk ontkomen ook de booteigenaren niet aan ons gedrag. Ook zij worden vriendelijk toegezwaaid. Niet veel verder is het station, maar de trein is al vertrokken met als gevolg: dat onze handen even rust krijgen. Snel zetten we koers richting hertenkamp.

Dit is wel gebonden aan enige afstand, maar erg vinden we dat niet. Altijd komen we wel bekenden tegen of worden we door ze ingehaald en zo blijven we zwaaien en gedag zeggen. Aangekomen bij de herten en andere dieren gaan we deze voeren met oud brood. Dankzij het besparen op brood mijnerzijds wat me ook al wat lichter heeft gemaakt hebben we een goed gevulde zak. Al heb ik er voor de zekerheid ook een paar verse plakken bij gedaan, maar dat kan ik beter stillhouden. Toch is op een gegeven moment onze zak leeg. Zwaaiend en roepend: dag hertjes nemen we afscheid van deze mooie dieren.

Ja, en dan wordt het tijd om weer richting huis te gaan. Al voelde ik me op een gegeven moment een lid van de Koninklijke familie. Mochten zij dan ook op Prinsjesdag een keer niet kunnen, dan kunnen Aron en ik deze taak in de Gouden Koets zo over nemen.

Thuisgekomen blijken ook zijn moeder en oma weer terug van de kraamvisite. Ondanks dat Aron niet mee mocht naar de baby is hij niet kwaad dragend en vertelt hij trots: "wat hij allemaal op de fiets heeft meegemaakt." Met als gevolg dat ik twee jaloerse gezichten zie. Het lijken wel twee verwrongen luiers.

Hoofdstuk 7

Gek 2

Na een goede nachtrust was mijn arm, van al dat zwaaien, weer tot rust gekomen. Dat kwam mooi uit want ik moest Tyson, de hond van mijn dochter en ook een soort kleinkind, uitlaten. Leon, de oudere broer van Aron en mijn oudste kleinzoon, ziet dit ook wel zitten. Hij wil hem dan natuurlijk ook graag met de riem een tijdje vasthouden. Maar dan moeten we wel eerst een rustig stukje hebben.

Na een tijdje langs 's heren wegen te hebben gelopen komen we aan bij de ijsbaan. Lopend langs de daar gelegen sloot geef ik de riem over aan Leon. Hij is de zanger van de familie en als hij dan ook eendjes ziet zwemmen, dan is een lied snel bedacht. Ondanks het leeftijdsverschil van vijftig jaar is het repertoire in die jaren op de scholen niet veranderd. Dus zingen we al snel met zijn tweeën, 'Alle eendjes zwemmen in het water'. Maar er komt nog meer water.

Het begint te spatten en zonder teken of aanwijzing schakelen we over naar, 'Het regent, het regent de pannen worden nat'. Aan de overkant zie ik mensen verwonderd mijn kant uitkijken. Ze staan zelfs met elkaar te fluisteren, maar horen wat ze zeggen kan ik natuurlijk niet. Raden natuurlijk wel, ze zullen me binnenkort wel nawijzen als de dorpsgek. Tijd om na te denken kreeg ik niet, want Tyson zag een poes en werd het tijd dat ik de riem weer overnam. Dus gaven we als toegift voor de mensen aan de overkant het altijd mooie 'Poesje mauw'.

Hoofdstuk 8

Libelle

Na een uitgedragen zwangerschap kwam op 5 december 1999 onze kleinzoon Julian doodgeboren ter wereld. Een heel verdrietige ervaring wat je nooit meer vergeet. Nog steeds denk ik: hoe zou hij nu zijn geweest? We hebben nog een andere kleinzoon van die leeftijd en onwillekeurig vergelijk je Julian dan met hem. Maar we zullen het helaas nooit zeker weten.

In 2000 was onze dochter opnieuw zwanger en dit keer van een tweeling wat na al het verdriet toch een lichtpuntje was. Al was het natuurlijk, na het eerdere gebeuren, wel heel spannend. Maar na een zwangerschap van 38 weken werden op 1 maart 2001 twee gezonde jongetjes geboren.

Ze groeiden voorspoedig op en het zijn twee heel vrolijke jongetjes, in de zomer van 2003 zei mijn dochter: “mam het lijkt net of Jesse blind is.” Doe niet zo raar was mijn reactie ik heb nog nooit iets aan hem gemerkt. Toch heb ik hem goed bekeken, maar kon er niets bijzonders aan ontdekken. Niet veel later zag mijn dochter, in het licht, soms een witte vlek in zijn linkeroog. Nooit was iemand van ons dit opgevallen tot die ene zondag en het licht er opviel en ook ik een witte vlek zag. De volgende dag zijn we meteen naar de huisarts gegaan die ook niets kon ontdekken. “Misschien is het een lui oogje,” met die mededeling kregen we een verwijfsbrief voor de oogarts van hem mee. Een afspraak werd snel gemaakt, maar vanwege een wachtlijst konden ze op donderdag 18 december pas bij de oogarts terecht.

Op de bewuste datum gingen mijn schoonzoon en dochter met Jesse naar de oogarts en deze stuurde ze na een kortstondig onderzoek met spoed naar het VU-ziekenhuis. Binnen het uur waren ze onderweg en werden er daar meerdere onderzoeken verricht. Daar werd het bange vermoeden bevestigd, het oogje moest zo snel als mogelijk worden verwijderd. Voor het zo ver was moest Jesse eerst nog door een scan om te bekijken of de tumor niet was uitgezaaid. Deze scan kon pas na het weekend worden uitgevoerd en mocht Jesse mee naar huis. Ondanks zijn thuiskomst was bij het horen van dit bericht onze hele wereld ingestort.

De inmiddels, bij hun thuis, aangeschafte kerstboom stond vergeten te wachten in de tuin, maar niemand had meer zin om hem op te tuigen. Maar Jesse en zijn tweelingbroer Jos hadden natuurlijk geen boodschap aan al het leed. Kinderen lijken wel nooit bij de pakken neer te zitten en ze vonden het dan ook de hoogste tijd worden dat de boom werd versierd. “Zelfs in het ziekenhuis staat hij al,” had Jesse voor de duidelijkheid nog even aangegeven. Dit verzoek was natuurlijk niet te weerstaan en werd de kerstboom met gemengde gevoelens opgetuigd. De tweeling kreeg nu de smaak helemaal te pakken en toen de lichtjes dan ook ontstoken werden liepen ze luid zingend achter elkaar aan. Ook ons trokken ze mee in hun vrolijke gedrag.

Maar op maandag 22 december moest de feestvreugde toch weer aan de kant gezet worden en ging Jesse door de scan. De volgende dag werd zijn oogje verwijderd en werd gelijk wat beenmerg weggehaald en nog wat ander onderzoeken gedaan. Ondanks de heftige ingreep mocht hij op kerstavond, nog behoorlijk ziek, toch naar huis. Ondanks zijn aanwezigheid werd het toch, als je een dergelijk klein mannetje met een dergelijk grote lap voor zijn oog ziet liggen, een verdrietige kerst. Naar later zou blijken waren er gelukkig geen uitzaaiingen en inmiddels is Jesse een vrolijke donderhond met een prachtig kunst oogje.

Ps. Dit is door oma geschreven en heeft ooit in het blad Libelle gestaan.

Hoofdstuk 9

Taal

Veel mensen maken zich zorgen over de verdwijning van de Nederlandse taal. Dit komt vooral door het vele gebruik van Engelse woorden. Volgens mij is dit echter een probleem van alle tijden, want onze woordenschat is door veel talen beïnvloed. Zo zijn er ook diverse Franse, Griekse en Latijnse woorden in ons taalgebruik en hier hoor je niemand over. Maar voor de mensen die zich ondanks dat toch zorgen maken de oplossing is er al.

Die is van Jos, want ondanks dat hij pas op kleuterschool zit is hij nu al druk bezig om onze taal met echte Nederlandse woorden te verrijken. Zijn eerste daad was het Griekse woord diarree te vertalen in spuitpoep. Dit is natuurlijk geweldig, want het poep- en piespraatje wordt in ons land graag gebezigd en zie ik dan ook vol vertrouwen de toekomst tegemoet.

Hoofdstuk 10

Licht in de duisternis

Deze week keek ik ervan op dat het schrijven van mijn zwakheden me zo goed afging. We verkeren tenslotte in de tijd van het jaar dat we terug moeten blikken. Na al het gebeurde ben ik blij dat dit jaar voorbij is, want het was geen jaar waar ik met plezier op terugkijk. Toch is het ook niet de gelegenheid om bij de pakken neer te gaan zitten. Er moet namelijk nog heel wat gepakt en vertild worden deze laatste weken. Gelukkig zag ik ook de eerste zonnestraaltjes alweer.

Helaas moet ik deze gave zelf ontberen. Zelf zou ik ook wel eens wat licht willen brengen of een compliment willen geven. Maar ik durf het niet, al heb ik het wel eens geprobeerd. Ik begin namelijk meteen te stamelen en de mensen waar het voor bedoeld is denken dan meteen: hij neemt ons in de maling. Toch moet het simpel zijn. Zo zag ik laatst iemand met een prachtig kapsel. Dan ligt het toch voor op mijn tong om hier een compliment over te maken. Maar meteen slik het weer in met de gedachte: ze zal wel denken, hij is jaloers met die kale kop van hem. Toch moet ik het heel diep toch in de genen hebben.

Mijn kleinzonen bezitten deze kunst namelijk wel. Vanwege de verhuizing weet Jos dat ik hier met pijn in het hart vertrek. Toen hij dan ook in het nieuwe huis kwam kijken sprak hij de mooie woorden: “opa hier wordt het ook weer gezellig.” Wel ik zeg het eerlijk, dan smelt ik en kan ik er weer tegen. Trouwens ik zit de hele week op dit gebied al goed, want gisteren kreeg ik nog een toetje.

Ik moest namelijk die twee andere belhamels Leon en Aron naar Schiphol brengen. Ze gaan namelijk twee weken naar Ierland waar hun andere grandparents wonen. Als opa ben je toch bang dat je je status van liefste kunt verliezen en dan breng je ze natuurlijk weg. Wel een beetje kinderachtig natuurlijk, maar wacht maar tot je zelf grootouder bent. Dan is niets je te veel en nu kwam het ook nog mooi uit.

Zelf ben ik ook niet iemand die, bij het autorijden, het gas op plank heeft. Maar omdat je niet te laat op het vliegveld kunt arriveren ging ik toch mee in de vaart der volkeren. Toch viel het mij op de snelweg op dat toch nog niet iedereen tevreden is. Mocht je daar eerst 120km en reden velen toen al 130km of meer. Nu mag je 130 en is ook dit voor het grootste gedeelte weer niet goed zo bleek via mijn teller. Maar terug naar de rit.

Want ook ik haalde af en toe iemand in. Op een gegeven moment was het weer zover en zei Aron vanaf de achterbank, “weer zo’n bejaarde.” Natuurlijk mag er niet gediscrimineerd worden, dus ook niet op leeftijd. Dus gaf ik hem aan dat ook ik een bejaarde was. Vrolijk klonk vanaf de achterbank, “jij niet hoor opa.” Dit streefde toch mijn ego en gaf me zelfs moed. Dus laat ik het nog één keer proberen: dit stukje wordt jullie aangeboden met de complimenten van de schrijver.

Hoofdstuk 11

Visserslatijn

Dit had ik zeker 40 jaar of langer niet meer gedaan: namelijk vissen. Toch kom ik uit een vissersfamilie mijn opa heeft jaren, op de voormalige Zuiderzee, beroepsmatig gevestigd. Waarschijnlijk slaat dit een paar generaties over, maar nu hebben we weer twee hobbyvissers in de familie. Mijn zoon en kleinzoon Leon zijn niet bij het water weg te slaan. Vooral Leon is er bezeten van en is hij niet zelf aan het vissen, dan loopt hij wel met een boek vol met soorten vis rond. Ondanks dat hij nog niet kan lezen is zijn viskennis indrukwekkend en kent hij vele soorten bij naam. Maar ook ik moest er gisteren aan geloven.

Er zat niets anders op dan een hengel aan te schaffen. Dit is de laatste 40 jaar echter drastisch veranderd had je toen genoeg aan een bamboestok tegenwoordig is de keuze onbeperkt en begon het me te duizelen. Het simpelste was een telescoophengel en dus viel daar mijn keuze op. Thuisgekomen snel het snoer eraan gemaakt en een plak brood gepakt en toen naar de sloot. De sloot is dichtbij namelijk aan de voorkant van ons huis en een mooie plek om ons daar te installeren en aldus geschiede.

We hadden net ingegooid en Leon had dadelijk beet en het werd nog mooier, hij had meteen een vis. Nu je kon merken dat hij al een echte visser is, niet alleen met het afhaken van de haak, maar ook in zijn praten. Triomfantelijk naar mij kijkend zei hij: “opa ik denk dat ik beter dan jou kan vissen.” Niet veel later kon ik hem de mond snoeren want ook ik ving een vis en niet veel later nog één. Dat deed toch wel een beetje zeer bij hem, maar ook hier had hij een verklaring voor: “ik denk dat je veel geluk hebt opa,” was nu zijn commentaar. Gelukkig kwamen we nu in een wat rustiger vaarwater en werd ik aan een verhoor onderworpen.

Zo wilde hij weten, “of ik vroeger ook vaak viste en op wat voor soorten,” Wel als kind viste ik ook regelmatig en ving ik meestal witvis en ook wel eens een baars en dit gaf ik hem dan ook als antwoord. Dit viel hem mee en wilde hij nog veel meer weten: “of ik wel eens karpers, snoeken, zeelt en barracuda’s had gevangen.” Deze kennis heeft hij allemaal uit zijn boek en van barracuda’s had ik nog nooit gehoord. Het komt waarschijnlijk door het vissen, maar je fantasie wordt automatisch groter en zei ik dan ook: dat ik al deze vissen had gevangen en om het nog aantrekkelijker te maken noemde ik ook nog walvissen en haaien. Ik steeg in zijn achting, maar toch had hij ook nog wat twijfels en wilde hij weten: “of het mensen-, witte- of hamerhaaien waren.” Ja, toen stond ik voor een voldongen feit, maar ik kon niet meer terug. Dus fantaseerde ik maar verder dat ik ze allemaal had gevangen, maar mijn fantasie liet zich niet vangen en nam de loop met me. En om het nog spannender te maken zei ik: dat als ik haaien ging vangen ik er gewoon achteraan zwom en als ik hem dan had ingehaald hem een klap op zijn kop gaf. Na deze mededeling begon hij te glimmen

van trots wat een geweldige opa. Gelukkig begonnen toen de vissen weer te bijten en eindigde deze conversatie.

Wel is het te hopen dat hij dit in de loop der jaren gaat vergeten, want zoveel visserslatijn kan ik natuurlijk nooit verantwoorden en val ik als opa door de mand.

